

U z n e s e n i e :

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci obžalovaného **V. T. a spol.** pre trestný čin skrátene dane z časti v štádiu pokusu, spolupáchatelstvom podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999 a iné, prerokoval na verejnom zasadnutí 16. júla 2008 v Bratislave odvolania obžalovaných M. T. a J. F. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 22. júna 2006, sp. zn. 1T 6/1999 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 256 Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) odvolania obžalovaných M. T. a J. F. **s a z a m i e t a j ú.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 22. júna 2006, sp. zn. 1T 6/1999, boli uznaní za vinných:

Obžalovaný V. T. z trestného činu skrátene dane podľa § 148 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 Tr. zák., spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a trestného činu porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou podľa § 124 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák.,

Obžalovaný M. T. z pokračovacieho trestného činu skrátene dane podľa § 148 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 5 Tr. zák., čiastočne dokonaného a čiastočne v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák., spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák.

a pokračovacieho trestného činu porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou podľa § 124 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., čiastočne dokonaného a čiastočne v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák., spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák.,

Obžalovaný V. P. z pokračovacieho trestného činu skrátenia dane podľa § 148 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 5 Tr. zák., čiastočne dokonaného a čiastočne v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák., spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a z pokračovacieho trestného činu porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou podľa § 124 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., čiastočne dokonaného a čiastočne v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a

Obžalovaný J. F. z pokračovacieho trestného činu skrátenia dane podľa § 148 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 5 Tr. zák., čiastočne dokonaného a čiastočne v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., z pokračovacieho trestného činu porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou podľa § 124 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., čiastočne dokonaného, čiastočne v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a z trestného činu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 Tr. zák.

Obžalovaní sa trestných činov mali dopustiť na skutkovom základe, že

I.

Obžalovaný J. F., obžalovaný V. P., obžalovaný M. T., t.č. už zomrelý J. Č. a obžalovaný V. T. spoločným konaním doviezli lieh z Českej republiky do Slovenskej republiky v úmysle skrátii daň, hoci deklarovali, že tovar bude v režime Tranzit vyvezený do Maďarskej republiky tak, že predtým t.č. už zomrelý J. Č. v presne nezistený deň v mesiaci marec 1995 v byte J. F. v P. na sídl. S. sa predstavil J. P. ako sprostredkovateľ maďarskej firmy, hoci vedel, že firma G. neexistuje a požiadal ho o prevoz liehu z Českej republiky do Maďarskej republiky, pričom mu predložil koncesné listiny a povolenie českej firmy na vyvoz liehu.

Obžalovaný M. T. zabezpečil v P. vo firme D. - pečiatky, vizitky vyhotovenie pečiatky neexistujúcej maďarskej firmy G. K.. Text pečiatky ako aj 1 095 Sk na uhradenie pečiatky obdržal od obžalovaného V. P.,

obžalovaný J. F. zabezpečil dopravcu vlastniaceho C., za účelom opečiatkovania tohto dokladu pri vstupe na územie Slovenskej republiky a použitie tohto dokladu namiesto colnej zábezpeky a nákladné vozidlo na prevoz liehu ŠPZ: P., majiteľa J. P. tak,

že

1./ obžalovaný J. F. dňa 29. marca 1995 potom ako obstaral 160 ks kanistrov v P., zabezpečil v obilnom liehovare v K. v Českej republike naplnenie 160 kanistrov liehu 96,2% o váhe 5010 kg. t.j. 5983 litrov 100% liehu na vozidlo P., čo bolo vyfakturované faktúrou - kúpnu zmluvou č. 001/03/1995 s dátumom vystavenia účtovného dokladu 29. marca 1993, ktorý doklad opatril sfalšovanou pečiatkou. Na základe sfalšovaného razítka maďarskej firmy bol lieh v Českej republike na Colnom úrade v Ž. začlený do režimu Tranzit jednotnou colnou deklaráciou č. 2016401501207-5 s výstupovou colnicou v Českej republike a hranicou Slovenskej republiky S. Dňa 30. marca 1995 bol na colnej odbočke v L. prejednaný tovar na podklade C. č. 123672457 a tento tovar bol zapísaný do registra odoslaného tovaru. Napriek tomu, že v C. v položke 22 bola uvedená uvedená colnica výstupu z územia Slovenskej republiky, po vstupe tovaru na územie Slovenskej republiky tovar obžalovaný J. F. nedopravil na colnicu výstupu, ale tovar zaviezli spolu s obžalovaným M. T. do R., kde z vozidla strhli návesy a zabezpečili vyloženie tovaru. Časť liehu prevzal obžalovaný V. P.. Tým porušili režim Tranzit a lieh nebol dopravený na colnicu výstupu Š. a na územie Maďarskej republiky, vznikol colný dlh pozostávajúci zo spotrebnej dane vo výške 1 459 200 Sk, dovoznnej prirážky vo výške 15 133 Sk a dane z pridanej hodnoty vo výške 440 732 Sk, celkove 1 915 065 Sk správcovi dane Colnici Ž.,

2./ t.č. už zomrelý J. Č. v presne nezistený deň začiatkom mesiaca apríla 1995 v P. v O. požiadal prepravcu J. P. o prepravu jemného liehu z K. v Českej

republike na C., ktorý vlastnil obžalovaný **V. P., obžalovaný M. T.** a obžalovaný J. F. dňa 6. apríla 1995 odobrali od firmy C. v Českej republike na základe faktúry č. 001/04/95 zo 6. apríla 1995, celkom 157 galónov rafinovaného liehu v celkovom množstve 4992 kg 95%, t.j. 5852 litrov 100% liehu na neexistujúcu firmu v Maďarskej republike G. K.. Po príchode na Colný úrad v Ž., odkiaľ F. odišiel, následne zacílili túto zásielku do režimu Tranzit jednotnou colnou deklaráciou č.201640150 1349-3 s výstupnou colnicou na hranici so Slovenskou republikou v L.. Dňa 7. apríla 1995 zásielku dopravili na hraničný prechod L. – K., kde chceli použiť ručenie C. číslo 12672458, majiteľa J. P.. Pretože colný úrad žiadal zabezpečiť colný dlh v hotovosti peňažnou zábezpekou, tovar bol vrátený na územie Českej republiky do necestného strediska v Bánove pre ďalšie konanie. V prípade porušenia deklarovaného režimu a predaja liehu na území Slovenskej republiky by vznikol colný dlh pozostávajúci z cla vo výške 133 265 Sk, spotrebnej dane vo výške 1 404 480 Sk, dovoznej prirážky vo výške 15 075 Sk, dane z pridanej hodnoty vo výške 425 893 Sk, celkove 2 048 844 Sk,

3./ obžalovaný V. T., obžalovaný V. P. naložili na nákladné motorové vozidlo Volvo, ŠPZ: Z. a náves ŠPZ: Z. jednak pred hotelom v B. a jednak v R. zo skladu P. 26 plechových sudov. Následne obžalovaný V. T., obžalovaný M. T. v obilnom liehovare v K. realizovali dňa 5. júna 1995 do pripravovaných sudov nákup liehu o čistej váhe 4240 kg 96,3% liehovitory 5071 litrov absolútneho 100% liehu. Do vystavenej faktúry č. 001/06/1995 uviedli príjemcu a odberateľa firmu E. Maďarsko, hoci vedeli, že firma neexistuje. Navyiac faktúry opatrili falošnou pečiatkou. Tovar nechali naložiť na nákladné motorové vozidlo ŠPZ: Z., na náves SPZ: Z. a zacíliť na vnútrozemskej colnici v Ž. jednotnou colnou deklaráciou č. 2016400 1502338-3 do režimu Tranzit s výstupnou colnicou v Českej republike zo Slovenskou republikou S.. Po príchode na hraničný prechod so Slovenskou republikou S. – L. chceli použiť na ručenie prevozu cez územie Slovenskej republiky na colnicu výstupu C. č. 13941530, ktorý bol registrovaný na firmu J. P. bez zloženia colnej zábezpeky. Pretože doklad nebol platný obžalovaný T. a obžalovaný P. zabezpečili v Banskej Bystrici v združení Č. predĺženie platnosti tohto dokladu. Po obnovení platnosti C. Colnicou L. bola určená v režime Tranzit colnica výstupu s Maďarskou republikou Š. Po vstupe tovaru na územie Slovenskej republiky tento tovar nedopravili na colnicu výstupu, ale tovar v S., okres Žilina vyskladnili, preložili na iné miesto, časť tovaru

si ponechal V. P.. Na colnej sprievodke sfaľovali pečiatku colnice výstupu Š. Tým, že porušili režim Tranzit a tovar nebol dopravený do Maďarskej republiky, vznikol colný dlh pozostávajúci z cla vo výške 139 345 Sk, spotrebnej dane vo výške 1 217 040 Sk, dovoznej prirážky vo výške 15 763 Sk a dane z pridanej hodnoty vo výške 383 351 Sk, celkom 1 755 499 Sk,

II.

4./ obžalovaný J. F. hoci mal za obdobie roku 1995 príjmy z podnikania povoleného na základe registrácie Obvodným úradom v P., živnostenským oddelením pod č.j. 2950/11992 z 2. decembra 1992, nesplnil si svoju povinnosť podať riadne daňové priznanie v lehote stanovenej zákonom č. 511/1992 do 31. marca 1996, nepožiadal správcu dane o odklad na podanie daňového priznania a dodatočne čestným prehlásením z 30. októbra 1997 vyhlásil, že za zdaňovacie obdobie v roku 1995 nemal žiaden príjem, čím skrátil daň z príjmu fyzickej osoby vo výške najmenej 42 624 Sk,

5./ obžalovaný J. F. hoci mal za obdobie roku 1996 príjmy z podnikania povoleného na základe registrácie Obvodným úradom v P., živnostenským oddelením pod č.j. 2950/1992 z 2. decembra 1992, nesplnil si svoju povinnosť podať riadne daňové priznanie v lehote stanovenej zákonom č. 511/1992 do 31. marca 1997, nepožiadal správcu dane o odklad na podanie daňového priznania a dodatočne čestným prehlásením z 27. marca 1997 vyhlásil, že za zdaňovacie obdobie v roku 1996 nemal žiaden príjem, čím skrátil daň z príjmu fyzickej osoby vo výške najmenej 25 550 Sk,

6./ obžalovaný J. F. po vydaní listiny Obvodným úradom v P., živnostenským oddelením pod č.j. Ž. z 2. decembra 1992 na meno podnikateľa J. F., nar. X. na koncesovanú živnosť:

- 1) Odstraňovanie odpadu - čistenie kanalizácie a kanálových vpustov
 - 2) Hromadná, osobná nepravidelná doprava,
- svojoľne pozmenil údaje na prvej strane koncesnej listiny, kde v odstavci, ktorý obsahuje obchodný názov dopísal text J. a doplnil prvú stranu o bod 2/

do ktorého dopísal predmet podnikania „Sprostredkovateľská činnosť nákup a predaj technologických zariadení na spracovanie odpadov“. Pôvodný bod 2/ na strane druhej ako aj celú druhú stranu ponechal nezmenenú.

Takto upravenú koncesnú listinu použil ako pravú pri úradnom styku v I., Česká republika, pri žiadosti o otvorenie podnikateľského účtu v Č. dňa 26. februára 1996.

Za to boli obžalovaným uložené tresty:

Obžalovanému V. T.

Podľa § 148 ods. 4, § 35 ods. 1, § 40 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému bol výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 3 (troch) rokov.

Obžalovanému M. T.

Podľa § 148 ods. 5, § 35 ods. 1, § 40 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol obžalovaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanému V. P.

Podľa § 148 ods. 5, § 35 ods. 1, § 40 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol obžalovaný na výkon uloženého trestu zaradený do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanému J. F.

Podľa § 148 ods. 5, § 35 ods. 1, § 40 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol obžalovaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne nadobudol právoplatnosť ohľadne obžalovaného V. T. 12. októbra 2006 a ohľadne obžalovaného V. P. 21. augusta 2006.

Proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 22. júna 2006, sp. zn. 1T 6/1999, podali v zákonom stanovenej lehote odvolania obžalovaní M. T. a J. F., ktoré odôvodnili prostredníctvom obhajcov.

Obžalovaný M. T. sa odvolaním domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil prvostupňový rozsudok a v celom rozsahu ho spod obžaloby oslobodil, alternatívne, aby pri eventuálne uznanej vine mu uložil podmienený trest odňatia slobody s primerane dlhou skúšobnou dobou. Dôvodil tým, že kategoricky popiera, že by sa bol dopustil konania, ktoré by mohlo byť kvalifikované v rozsahu rozhodnutia krajského súdu. Zdôraznil, že v čase predmetných skutkov mal len 20 rokov a hoci je pravda, že v tom čase už mal za sebou menej závažné porušenie zákona, je ťažko akceptovateľné, že by bol schopný vymyslieť a realizovať čo i len ako spolupáchateľ, tak komplikovanú trestnú činnosť. Priznal, že so spoluobžalovanými sa poznal, bol v tom čase bez zamestnania, preto prijal ich ponuku príležitostne pre nich vybavovať určité záležitosti. Celá jeho činnosť spočívala v úlohe šoféra, kuriéra a doprovodu. Ani jeden zo svedkov nepotvrdil, že by vyvíjal aktívnu činnosť pri jedaniach o objednávaní liehu, jeho doprave, pri vystavovaní a podpisovaní dokladov.

Poukázal tiež na to, že od spáchania trestnej činnosti uplynulo viac ako 10 rokov, prvostupňový súd rozhodol po siedmich rokoch od podania obžaloby. Prvostupňový súd síce túto okolnosť zohľadnil a v tejto súvislosti použil pri rozhodovaní o treste ustanovenie § 40 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., ale podľa jeho názoru aplikácia tohto zmierňujúceho ustanovenia nebola dostatočná. Poukázal

na to, že je riadne zamestnaný, žije riadnym životom, založil si rodinu a vychováva syna.

Obžalovaný J. F. sa odvolaním domáhal, aby odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil prvostupňový rozsudok a podľa § 259 ods. 3, § 226 písm. c/ Tr. por. ho spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo dokázané, že skutky ustálené v napadnutom rozsudku spáchal, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por., pokiaľ ide o uložený trest a sám rozhodol tak, že mu uloží trest podmienený s dlhšou skúšobnou dobou.

Odvolacie námietky obžalovaného F. spočívajú v tom, že vôbec nemal vedomosť o tom, že by svojim konaním akýmkoľvek spôsobom porušil platné právne predpisy. Absolútne dôveroval už nebohému J. Č. a v podstate on pracoval len ako vodič, ktorého úlohou bolo len prepraviť tovar z jedného miesta na druhé. Pokiaľ súd predsa len príde k záveru, že spáchal trestnú činnosť, žiadal, aby prihliadol na skutočnosť, že k spáchaniu trestnej činnosti došlo z jeho strany pod tlakom závislosti, viedol riadny život a napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti. Uložený trest považuje za neprimerane prísny.

Zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky navrhol na verejnom zasadnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odvolania obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť, pričom poukázal na správnosť postupu súdu prvého stupňa ako i na správnosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací na podklade podaných odvolaní preskúmal v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, prihliadajúc pri tom i na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané a dospel k záveru, že odvolania obžalovaných M. T. a J. F. nie sú dôvodné

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že všetky skutky boli súdom prvého stupňa ustálené na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti priamosti a ústnosti, ako aj pri rešpektovaní

práva obžalovaných na obhajobu. Vykonané dôkazy boli vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por.

Krajský súd v Trenčíne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných T. a F. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke zavinenia. Najvyšší súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom krajského súdu.

Obžalovaný M. T. vo svojej výpovedi v zásade priznal, že sa podieľal na preprave liehu z Českej republiky, ktorý bol vyložený v Slovenskej republike, priznal i to, že dal vyrobiť pečiatku maďarskej firmy. Na svoju obhajobu však uvádzal, že vykonával iba práce, ktorými ho poveril spoluobžalovaný P. a do celej veci bližšie zasvätený nebol. Svoje aktivity v tejto veci vnímal len tak, že robil šoféra, resp. doprovod.

Obžalovaný J. F. svoju obhajobu taktiež založil na tvrdení, že do celej veci bol zatiahnutý už nebohým Č.. Priznal sa však, že mal vedomosť o tom, že budú prepravovať lieh z Českej republiky a hoci miesto určenia mala byť Maďarská republika, lieh bol vyložený na Slovensku. Pokiaľ ide o skutky ustálené v bodoch 4/, 5/ a 6/ rozsudku aj v týchto prípadoch jeho obhajoba spočívala v tom, že nebohému Č. odovzdával všetky doklady a peniaze a tento ho ubezpečoval, že všetko je v poriadku. Vlastne zneužíval jeho živnostenskú registráciu. Poprel, že by svoj živnostenský list upravoval, musel to urobiť nebohý Č., ten mal prístup k jeho dokladom.

Vina oboch obžalovaných bola aj podľa názoru odvolacieho súdu preukázaná v celom rozsahu nad akúkoľvek pochybnosť. Toho času už právoplatne odsúdený V. T. vypovedal, že na prepravu liehu ho oslovili obžalovaní T. a P.. Obžalovaný T. sa na tejto preprave aktívne podieľal tým, že mu dal všetky potrebné doklady, v liehovare, kde sa lieh nakladal, vybavoval všetky formality, na colnici vybavoval

colnú deklaráciu, obnovoval už neplatný C. a pod. Potvrdil, že lieh nebol vyvezený do Maďarska, hoci mu obžalovaný T. odovzdal doklady svedčiace o opak.

Svedok J. P., u ktorého obžalovaný F. pracoval ako vodič tiež potvrdil, že obžalovaný F. mu tvrdil, že ide o prepravu liehu z Českej republiky do Maďarska. Toho času už nebohého Č. mu predstavil ako zástupcu maďarskej firmy, ktorá mala lieh odoberať. Už po prvej preprave mal pochybnosti o tom, že lieh bol vyvezený do Maďarska, a to vzhľadom na počet najazdených kilometrov, avšak obžalovaný F. ho ubezpečoval, že jazdu do Maďarska vykonal. Neskôr zistil, že obžalovaní F. a T. ho zneužili a tovar vyložili na Slovensku.

Vo veci boli vypočutí ďalší svedkovia, ktorí sa v rôznych funkciách podieľali na vývoze liehu z Českej republiky – svedkovia Ing. S. a MUDr. Z., ktorí ako spolumajitelia firmy C. v H. realizovali odpredaj konzumného liehu, svedok J. T., ktorý vypovedal, že obžalovaný T. vystupoval ako zástupca prepravcu a obžalovaný F. pomáhal pri nakládke vozidla, svedkyňa O., ktorá nákladný priestor plombovala a upozornila vodiča, že s plombou nemožno počas tranzitu manipulovať, svedkyňa S., ktorá ako colná deklarantka vybavovala všetky colné náležitosti a potvrdila, že lieh mal byť vyvezený do Maďarska, svedok Ž., ktorý ako colník prepustil kamión s liehom na Slovensko s tým, že vodič bol povinný tovar v neporušenom stave cez územie Slovenska len prepraviť na hraničný prechod Š. Svedkovia J. B. a M. K. potvrdili, že deklarovaný tovar – lieh neopustil územie Slovenskej republiky. Svedkyňa R. J. potvrdila, že obžalovaný T. dal v ich firme vyrobiť pečiatku maďarskej firmy a trval na tom, aby bola vyrobená rýchlo, do konca pracovnej smeny.

Okrem výpovedí týchto svedkov bola vina oboch obžalovaných preukázaná listinnými dokladmi, ktoré sú súčasťou spisu, a to najmä vyjadrením colného riaditeľstva, z ktorého je zrejmé, že tovar deklarovaný na základe C.–TIRu č. 12672547 a 13941530 – lieh – nevstúpil na územie Maďarska a pečiatky na týchto dokladoch boli sfaľované, čo bolo preukázané napokon i posudkom Kriminalisticko-expertízneho ústavu Policajného zboru Slovenskej republiky.

Vo vzťahu k obžalovanému F. a skutkom v bode 4/ a 5/ rozsudku, boli vypočutí svedkovia, ktorí potvrdzovali rôzne podnikateľské aktivity obžalovaného, no tento napriek tomu podľa výpovede svedka Ing. L. C. vystavil čestné prehlásenia za roky 1995 a 1996, že nemal žiadny príjem.

Vina obžalovaného F. v prípade skutku v bode 6/ rozsudku bola preukázaná samotnou koncesnou listinou, ktorú obžalovaný predložil ako pravú v Č., v I. V. a ktorá je odlišná od tej, ktorá mu bola vydaná OÚ Považská Bystrica, živnostenské oddelenie č. Ž. z 2. januára 1992

Na základe vykonaného dokazovania odvolací súd prijal záver, že skutkový stav vo všetkých bodoch rozsudku i vina obžalovaných bola ustálená správne a zákonným postupom, v súlade s dodržaním zásad trestného konania uvedených v ustanovení § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por. Konanie obžalovaných bolo i správne právne kvalifikované podľa zákona účinného v čase spáchania skutkov, teda do 31. augusta 1999, pretože použitie práve tohto zákona bolo pre obžalovaných najpriaznivejšie. Trestný zákon účinný v čase rozhodovania odvolacieho súdu by bol pre obžalovaných prísnejší.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery prvostupňový súd okrem iných kritérií, akými sú spoločenská nebezpečnosť konania obžalovaných, možnosť ich nápravy a ich pomery a miera akou sa podieľali na páchaní trestnej činnosti, zohľadňoval časové prieťahy ku ktorým v konaní podľa názoru súdu prvého stupňa došlo aj zo strany súdu a v dôsledku toho potom obžalovaným za použitia ustanovenia § 40 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. ukladal tresty pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Pre aplikáciu ustanovenia § 40 Tr. zák. v posudzovanom prípade podľa názoru odvolacieho súdu neboli splnené zákonné podmienky, avšak pre nedostatok odvolania krajského prokurátora Najvyšší súd Slovenskej republiky toto pochybenie krajského súdu už napraviť nemohol.

Ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2005 o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody bolo možné pri ukladaní trestu aplikovať, ak súd mal za to, že vzhľadom na výnimočné okolnosti prípadu alebo

vzhľadom na mimoriadne pomery páchatel'a, by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a účel trestu možno dosiahnuť i trestom kratšieho trvania.

Výnimočnými okolnosťami prípadu v zmysle citovaného ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. sa rozumejú také okolnosti, ktoré spoluurčujú stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť. Tieto poľahčujúce okolnosti musia byť také intenzívne a také závažné, že by výnimočne znižovali stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť a bolo by ich možné posúdiť ako výnimočné okolnosti prípadu. Ani samotné priznanie sa k spáchanému činu, oľutovanie trestnej činnosti, predchádzajúci riadny život, náhrada spôsobenej škody nie sú spravidla považované za také poľahčujúce okolnosti, ktoré by bolo možné považovať za výnimočné v zmysle ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. V posudzovanom prípade u oboch obžalovaných však neboli zistené ani tieto poľahčujúce okolnosti. Spáchanie trestnej činnosti popierajú a už aj v minulosti sa do rozporu so zákonom dostali, hoci na nich treba hľadiť ako na osoby, ktoré neboli doposiaľ odsúdené.

Pod mimoriadne pomery páchatel'a treba zaradiť tie okolnosti, ktoré nemajú priamy vzťah k spáchanému trestnému činu, ide napr. o rodinné pomery (starostlivosť o väčší počet rodinných príslušníkov, odkázaných na obžalovaného) alebo zdravotný stav obžalovaného.

V posudzovanom prípade neboli zistené ani mimoriadne pomery páchatel'a odôvodňujúce aplikáciu ustanovenia § 40 Tr. zák.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku obžalovaných, že súd prvého stupňa od podania obžaloby rozhodol až po siedmich rokoch a konštatovanie prvostupňového súdu, že prieťahy v konaní boli spôsobené aj súdom, odvolací súd poukazuje na to, že prieťahy v konaní boli spôsobené najmä obžalovanými.

Termín hlavného pojednávania určený na deň 15. - 19. októbra 2001 musel byť okrem iného zrušený aj preto, že obžalovaný J. F. si zásielky súdu nepreberal na pošte. Súd požiadal o doručenie predvolania i cestou polície. Z vyjadrenia OO PZ SR Považská Bystrica č.l. 335 a z vyjadrenia obhajkyne obžalovaného,

č.l. 337 vyplýva, že obžalovaný sa v mieste trvalého bydliska nezdržiaval, zdržiaval sa v zahraničí, a preto mu nebolo možné zásielky doručiť ani cestou polície. Ďalší termín hlavného pojednávania bol určený na 27. - 28. novembra 2001. Svoju neúčast' na hlavnom pojednávani ospravedlnil obhajca obžalovaného T., preto aj tento termín bol zrušený a určený nový termín na 4. - 5. decembra 2001. Tento termín hlavného pojednávania bol zmarený neúčast'ou obžalovaného T.. Termín hlavného pojednávania určený na 26. - 27. marca 2002 bol opäť zmarený neprítomnosťou obžalovaného J. F.. Z vyjadrenia OO PZ SR Považská Bystrica č.l. 351 opäť vyplynulo, že obžalovaný sa v mieste bydliska nezdržiaval. Šetrením u susedov a blízkych príbuzných nebola zistená adresa, na ktorej sa obžalovaný zdržiaval, preto mu nebolo možné predvolanie na hlavné pojednávanie doručiť. Z úradného záznamu č.l. 360 ďalej vyplynulo, že obžalovaný F. sa telefonicky ozval do trestnej kancelárie súdu. Bol mu oznámený termín hlavného pojednávania na dni 5. júna a 6. júna 2002, pričom bol vyzvaný, aby sa dostavil na súd ešte pred termínom hlavného pojednávania, k čomu obžalovaný uviedol, že mu to nevyhovuje, lebo sa zamestnal a nechce v zamestnaní vymeškávať(!). Hlavné pojednávanie určené na dni 4. - 5. júna 2002 opäť bolo odročené pre neprítomnosť obžalovaného T., ktorý mal byť v tomto čase z pracovných dôvodov v zahraničí. Neúčast' obžalovaného F. na hlavnom pojednávani 17. - 18. júna 2003 bola dôvodom na jeho ďalšie odročenie. Obžalovaný mal zlomenú nohu, teda vo veci sa nekonalo nie vinou súdu. Aj termín hlavného pojednávania určený na 17. - 18. novembra 2003 bol zmarený neprítomnosťou obžalovaných, a to obžalovaného T., ktorý v tom čase opäť mal byť pracovne v zahraničí, obžalovaného F., ktorý bol ešte práceneschopný a obžalovaného P., ktorý nemal doručenie predvolania vykázané. Na ďalší termín hlavného pojednávania určený na 16. - 17. marca 2004 sa nedostavil obžalovaný P., preto súd vydal príkaz na jeho zatknutie. Po podaní obžaloby sa tak prvý krát pre vyššie uvedené dôvody vo veci konalo až na hlavnom pojednávani 9.- 10. novembra 2005. Hlavné pojednávanie bolo odročené na 1. februára 2006 a hoci obžalovaný F. tento termín pojednávania zobral na vedomie, bez ospravedlnenia sa ho nezúčastnil. Hlavné pojednávanie teda opäť muselo byť odročené a na obžalovaného F. bol vydaný príkaz na jeho zatknutie. Tohto hlavného pojednávania sa nezúčastnil ani obžalovaný T., tiež bral termín na vedomie. Svoju neúčast' opäť ospravedlnil pracovnou zaneprázdnenosťou(!). Na hlavnom pojednávani 20. júna 2006 bol vyhlásený prvostupňový rozsudok.

Z uvedeného je zrejmé, že prieťahy v konaní a časté odročovanie termínov hlavných pojednávaní bolo vo veľkej miere zavinené konaním obžalovaných, a preto ani dĺžka konania nemohla byť okolnosťou odôvodňujúcou aplikáciu ustanovenia § 40 Tr. zák. a mimoriadneho zníženia uložených trestov pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu.

Tresty mal prvostupňový súd ukladať v zákonom stanovenej trestnej sadzbe za najprísnejší zo zbiehajúcich sa trestných činov, ktorým je trestný čin podľa § 148 ods. 5 Tr. zák. a je daná rozpätím 5 až 12 rokov. Ako je však už uvedené vyššie, pre absenciu odvolania krajského prokurátora toto pochybenie už nie je možné napraviť.

K odvolacej námietke oboch obžalovaných, že im mali byť uložené podmiennečné tresty odňatia slobody s dlhšou skúšobnou dobou, je potrebné uviesť, že podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmiennečne odložiť možno len výkon trestu odňatia slobody, ak neprevyšuje dva roky a účel trestu možno dosiahnuť aj bez výkonu trestu s ohľadom na osobu páchatel'a a okolnosti prípadu.

Ako už bolo zmienené, prvostupňový súd mal obžalovaným tresty ukladať v rámci trestnej sadzby zákonom stanovenej pre trestný čin podľa § 148 ods. 5 Tr. zák. v rozpätí päť až dvanásť rokov.

Hľadiská, ktoré usmerňujú úvahy súdu, či sa môže účel trestu dosiahnuť aj bez výkonu trestu, sa týkajú jednak osoby páchatel'a a jednak okolností, ktoré sa vzťahujú na spáchaný trestný čin.

Pri zreteli na osobu páchatel'a treba prihliadať na celý profil páchatel'ovej osobnosti. Obžalovaný M. T. sa do rozporu so zákonom dostal už celkom štyrikrát, z toho trikrát bol odsúdený práve pre majetkovú trestnú činnosť. Boli mu ukladané tresty, na ktoré platí fikcia zahladenia odsúdenia, takže na neho treba hľadiť ako na prvotrestanú osobu, avšak z hľadiska hodnotenia jeho osobnosti možno konštatovať, že sklony k páchaniu majetkovej trestnej činnosti má.

Taktiež obžalovaný J. F. sa už do rozporu so zákonom dostal dvakrát, pre násilnú trestnú činnosť. Aj na neho je z dôvodu zahľadania predchádzajúcich odsúdení treba hľadieť ako na prvotrestanú osobu, avšak pri hodnotení jeho osobnosti tiež možno konštatovať, že má sklony k páchaniu trestnej činnosti.

Okolnosťami prípadu treba rozumieť okolnosti, ktoré sa nevzťahujú na osobu páchatel'a, ale ktoré charakterizujú súdený čin, jeho spoločenskú závažnosť. Obžalovaní sa žalovanej trestnej činnosti dopustili pokračovacím spôsobom, páchali ho s ďalšími už právoplatne odsúdenými osobami, spôsobili svojim konaním škodu veľkého rozsahu, motívom ich konania bola zisťnosť, resp. páchaním trestnej činnosti si zabezpečovali prostriedky na živobytie. Tieto okolnosti prípadu, ako i miera zavinenia oboch obžalovaných vylučuje podmienené odloženie výkonu uložených trestov.

Postup prvostupňového súdu, keď oboch obžalovaných na výkon uložených trestov zaradil podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do prvej nápravno výchovnej skupiny je vecne správny, avšak nie z dôvodu, že neboli v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin (§ 39a ods. 2 písm. a/ Tr. por.), ale z dôvodu, že ich náprava a prevýchova bude dostatočne, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, zaručená aj v miernejšej nápravno výchovnej skupine.

Obžalovaní M. T. i J. F. boli odsúdení pre trestný čin, ktorý je uvedený v ustanovení § 62 ods. 1 Tr. zák., preto na výkon uložených trestov mali byť v zmysle ustanovenia § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. obligatórne zaradení do tretej nápravno výchovnej skupiny. Podľa ods. 3 § 39a súd môže zaradiť páchatel'a do inej nápravno výchovnej skupiny, než do ktorej má byť podľa ods. 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a na stupeň a povahu narušenia páchatel'a za to, že bude jeho náprava a prevýchova v inej skupine lepšie zaručená.

V posudzovanom prípade odvolací súd prijal záver, že vzhľadom na okolnosť, že na oboch obžalovaných treba hľadieť ako na osoby doposiaľ netrestané, podľa aktualizovaných odpisov registrov trestov sa do rozporu so zákonom viac nedostali,

ich náprava a prevýchova bude dostatočne zaručená i v prvej nápravnovýchovnej skupine.

S poukazom na tieto dôvody, odvolací súd odvolania oboch obžalovaných považoval za nedôvodné a ako také ich podľa § 256 Tr. por. zamietol.

**P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny
opravný prostriedok.**

V Bratislave 16. júla 2008

**JUDr. Ján M i h a l , v. r.
predseda senátu**

Vypracovala: JUDr. Jana Serbová

Za správnosť vyhotovenia: